

“L'estaca”, Lluís Llach

www.youtube.com/watch?v=vNSKik-

L'avi Siset em parlava
de bon matí al portal
mentre el sol esperàvem
i els carros vèiem passar.

Siset, que no veus l'estaca
on estem tots lligats?
Si no podem desfer-nos-en
mai no podrem caminar!

Si estirem tots, ella caurà
i molt de temps no pot durar,
segur que tomba, tomba,
tomba
ben corcada deu ser ja.

Si jo l'estiro fort per aquí
i tu l'estires fort per allà,
segur que tomba, tomba,
tomba,
i ens podrem alliberar.

Però, Siset, fa molt temps ja,
les mans se'm van escorxant,
i quan la força se me'n va
ella és més ampla i més
gran.

Ben cert sé que està podrida
però és que, Siset, pesa tant,
que a cops la força m'oblida.
Torna'm a dir el teu cant:

Si estirem tots, ella caurà...

Si jo l'estiro fort per aquí...

L'avi Siset ja no diu res,
mal vent que se l'emportà,
ell qui sap cap a quin indret
i jo a sota el portal.

I mentre passen els nous
vaillets
estiro el coll per cantar
el darrer cant d'en Siset,
el darrer que em va
ensenyar.

Si estirem tots, ella caurà...

**“Sa núvia d'Aljandar”,
Maria del Mar Bonet**

<https://www.youtube.com/watch?v=EP5W5Ham9cA>

Sa núvia d'Aljandar
avui és terra
i demà serà en mar.

Avui, capons i gallines
demà menjarà sardines
a la vora de la mar.

Quan el rei moro va sebre
que sa filla li faltà
nou galeres va fer armar
cinc al rem, quatre a la vela.

**“Jo vinc d'un silenci”,
Raimon**

<https://www.youtube.com/watch?v=zDzymFrX7gA>

Jo vinc d'un silenci
antic i molt llarg
de gent que va alçant-se
des del fons dels segles,
de gent que anomenen
classes subalternes,
jo vinc d'un silenci
antic i molt llarg.
Jo vinc de les places
i dels carrers plens
de xiquets que juguen
i de vells que esperen,
mentre homes i dones
estan treballant
als petits tallers,
a casa o al camp.
Jo vinc d'un silenci
que no és resignat,
d'on comença l'horta
i acaba el secà,
d'esforç i blasfèmia
perquè tot va mal:
qui perd els orígens
perd identitat.
Jo vinc d'un silenci
antic i molt llarg,
de gent sense místics
ni grans capitans,
que viuen i moren
en l'anonimat,
que en frases solemnes
no han cregut mai.
Jo vinc d'una lluita
que és sorda i constant,
jo vinc d'un silenci
que romprà la gent
que ara vol ser lliure
i estima la vida,
que exigeix les coses
que li han negat.
Jo vinc d'un silenci
antic i molt llarg,
jo vinc d'un silenci
que no és resignat.

<p>Si jo l'estiro fort per aquí...</p>		
<p>“Caminant”, Roger Mas, Cançons tel·lúriques https://www.youtube.com/watch?v=km6Hg1eaKmA</p> <p>Mig segle fa que pel món vaig, camina que camina, per escabrós viarany vora el gran riu de la vida. Veig anar i veig venir les ones rodoladisses: les que vénen duen flors i alguna fulla marcida, mes les ones que se'n van totes s'enduen ruïnes. De les que em vénen damunt quina vindrà per les mies?</p> <p>Una barca va pel riu d'una riba a l'altra riba; fa cara de segador la barquera que la guia. Qui es deixa embarcar, mai més torna a sa terra nadiua, i es desperta a l'altre món quan ha feta una dormida. Barquereta del bon Déu, no em faces la cara trista: si tanmateix vens per mi, embarca'm tot de seguida; lo desterro se'm fa llarg, cuita a dur-me a l'altra riba, que mos ullets tenen son i el caminar m'afadiga.</p>	<p>“Surfistes en càmera lenta” Antònia Font https://www.youtube.com/watch?v=4Vqd8hztzE</p> <p>Surfistes en càmera lenta Lleneguen damunt s'oceà, Arriben, sa platja és calenta I amb un martini en sa mà.</p> <p>Surfistes en càmera lenta I es wind-surf no és tan guai, Ses titis van loques darrere I brillen ses cremes solars.</p> <p>Surfistes en càmera lenta, I a estones van molt aviat, Esperen ses ones tuberes O això els he sentit conversar.</p> <p>Surfistes en càmera lenta Se'n van i "Adéu Siau". Els hi diuen ses txurris contentes I amb es bikinis llevats.</p> <p>Surfistes, lampistes, Artistes de la mar, surfistes, taxistes, surfistes, surfistes, dentistes, turistes, calamars.</p>	<p>“La vida sense tu...”, Obrint Pas http://vilkenaso.blogspot.com.es/2014/02/la-vida-sense-tu.html</p> <p>“PENSE que ha arribat l'hora del teu cant a València. Temies el moment. Confessa-t'ho: temies. Temies el moment del teu cant a València. La volies cantar sense solemnitat, sense Mediterrani, sense grecs ni llatins, sense picapedrers i sense obra de moro. La volies cantar d'una manera humil, amb castedat diríem. Veies el cant: creixia. Lentament el miraves créixer com un crepuscle. Arribava la nit , no escrivies el cant.”</p> <p>La vida és un matí de cada dia quan et passava a recollir una caputxa negra, texans amples un mural descolorit.</p> <p>La vida és una classe a Filologia on agitàvem el demà, un sol roig colant-se a l'assemblea apunts bruts, cabells daurats.</p> <p>La vida és un dijous que acabaria al teu pis d'estudiants, quatre espelmes grogues a la cuina ombres nues, plats trencats.</p> <p>La vida és un cel blau cap al migdia quan pujàvem al terrat una cançó d'Extremo, roba estesa València entre llençols blancs.</p> <p>La vida és tancar els ulls,</p>

		<p>tornar a riure cridar al vent, sentir-nos lliures la vida és desitjar tornar a nàixer córrer tot sol, sentir-te créixer la vida és el fred tallant les cares i una llàgrima incendiant les galtes la vida és entendre que he d'aprendre aprendre a viure la vida sense tu</p> <p>La vida és mossegar la fruita dolça a les escales de Mercat Central pujar per Cavallers fins la Valldigna fumar oblits, cantar a crits</p> <p>La vida és una casa enderrocada creuant les Torres de Serrans 'Amor, humor, respecte' a la façana [...]</p>
--	--	---